

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 9

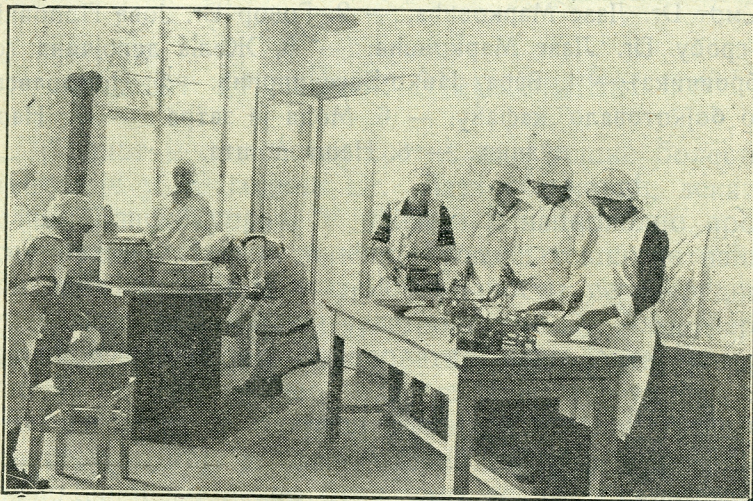
БЕОГРАД - СЕПТЕМБАР 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник
ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Кухиња у Домаћичкој школи

БЕОГРАД

Штампарија „Скерлић“ — М. К. Цветановића — Краљ. Наталије 12 — Телефон 20-732

1 9 3 5

САДРЖАЈ:

1. Смрт Др. Лазе Марковића. — 2. Говор Др. Јове Поповића на гробу Др. Лазе Марковића. — 3. Жеља девојчина (од Дубровника). — 4. Баћа, Јанко Веселиновић. — 5. Поморавско село бојкотовало кафану. — 6. Мода је затра. — 7. Наша кухиња. — 8. Наша пошта.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Издава почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.

Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

Милоша Великог бр. 46

Поштански чек 56.440

Смрт Др. Лазе Марковића

Прошлог месеца после кратке, али тешке болести преминуо је у 50 години Др. Лаза Марковић, лекар, начелник Банске управе у пензији и национално просветни радник. За три деценије уназад тешко је наћи једног човека, који је у својој личности усредредио једну толико разнострану делатност, као Др. Лаза Марковић. Изгледа скоро невероватно како је тај човек стигао да се јави на свим пољима јавне делатности, а уз то да буде и одличан лекар. Савестан, одан у својој струци, коју је толико волео, сматрао је да није довољно да један лекар буде само лекар у својој ординацији. Он узима још шире поље рада: народно просвеђивање, здравствено подизање народа, борба против порока и наопаких схватања. Он пише читав низ брошура, књига, па и популарних позоришних комада, којима је циљ да нашем народу прикаже сву штетност од разних порока, алкохолизма, нечувања здравља и т. д. У том погледу он је уврало неуморан. Он је и један од покретача трезвењаштва. Такав је био Др. Лаза Марковић и на националном пољу. Није било опште народне ствари, када се радило о добру народа, а да он није узимао учешћа. За време балканског рата

он стиже да Српском Црвеном крсту стави на расположење своје услуге поред осталих лекара из Војводине. По ослобођењу, његова делатност долази до пуног изражаја. Одмах по образовању народне управе, он се налази на челу здравствене службе као шеф. Посла је било доста. Он се са пуно полета лаћа тога посла: организује здравствену службу. Са Dr. Штампарем он подиже и Дом народног здравља, који је један од првих у земљи. Доцније, као инспектор Мин. нар. здравља, он овај свој рад наставља са пуно воље и разумевања. Приликом организовања банских Управа он је први начелник Одељења за социјалну политику и народно здравље. Пензионисан по својој молби, због болести, Dr. Марковић се ипак не повлачи потпуно, активно је радио у Антитуберкулозној лиги и био је активан сарадник у Народној одбрани, где је био и претседник.

Поред побројаних установа не треба сметнути из вида ни Матицу српску: Dr. Лаза Нарковић био је члан Књижевног савета. И најзад сви читаоци „Сељанке“ и ученице Домаћичке школе Краљева фонда сећаће се дуго и дуго доброга г. доктора, који је онако лепо писао за село и Сељанку.

Вест о његовој смрти прострујала је муњевитом брзином кроз Нови Сад и изазвала општу жалост. Његова је смрт прерана, јер је могао још да послужи своме народу кога је неизмерно волео, Хиљадама болних он је био утеха и спасилац, многу је сиротињску сузу утро и много задужио свој народ, коме је цео свој век посветио. Смрт његову поред његове бројне породице оплакују сви који су га знали.

Д. Лацковић

ЗАПАМТИ

*Прашњива соба — болесѝ у свако доба
Где је кућа чиста, здравље блисѝа.*

Говор г. Др. Јове Поповића на гробу Др. Лазе Марковића

Тужни зборе,

Опраштајући се од Др. Лазе Марковића у име Државног хигијенског завода у Новом Саду, чиним то у име оних многобројних социјално — медицинских установа које имају за циљ чување и унапређење народног здравља, а чији је он био оснивач и први директор.

Под његовом управом, најпре као шефа Отсека за Банат, Бачку и Барању, а потом као инспектора Министарства народног здравља, и, најпосле као управника Дома народног здравља и директора Хигијенске установе које и данас чине организовану целину хигијенске службе и са успехом врше ту службу на целој територији Дунавске бановине.

Најзначајније су међу овима и широј јавности најбоље познате: Дом народног здравља — сад Завод за здравствену заштиту матера и деце са Школском поликлиником — у Новом Саду и Државно лечилиште на Венцу Фрушке Горе. Обе те установе, као и многе друге, подигнуте су његовом иницијативом, његовим трудом и његовим заузимањем, па се слободно може тврдити да су оне његово дело и да њих не би било да њега није било.

Али оно чиме нас је он највише задужио то је његов рад на здравственом просвећивању народа. Његова „Школа за здравствено просвећивање народа“ са 25 свезака, као и његови остали многобројни летци, брошуре и плакати здравствене садржине, написани популарним, народним језиком и стилем, продрли су у најшире народне слојеве и отишли далеко изван граница његова краја коме су у главном били намењени. Његова здравствена упутства и савети читају се, а његови монолози и позоришна дела здравствене садржине грикнују се и изван граница његове домовине, у свима деловима свега где наш народ живи. Његова реч — кроз деценије — радо се слушала у народу гдегод је и камогод је Др. Лаза доспевао, а он је радо и често залазио у народ не жалећи труда и не штедећи себе, да би свој народ поучио здравијем и бољем начину живота, што је, несумњиво, уродило обилатим плодом и показало одличне резултате.

Зато, кад се данас изморено тело драгог нам покојника преда матери земљи на вечни починак, његов народ ће се и преко његовог гроба са захвалношћу сећати свога Др. Лазе, а његова дела ће очувати његову светлу успомену и за даља покољења.

Нека је слава и хвала Др. Лази Марковићу.

Жеља девојчина

(од Дубровника)

Коња игра челебија Јово
 Исјред двора шасћа и пунице,
 Гледала га прелијепа Мара
 Са пенџера од бабово двора,
 Метну му се дуњом и јабуком,
 Дуња му је у пас ударила,
 А јабука у недра панула;
 Ма говори челебија Јово:

„Милуј душо, Бог те миловао:
 „Од како сам тебе заручио,
 „Свака ми је добра срећа била:
 „Три пушта сам на војску ходио,
 „Сва три пушта здраво доходио,
 „Доводио роба и робиње;
 „Ал' ћеш душо, прелијепа Маро!
 „Да те двори у бабову двору?
 „Али, душо, у двору мојему?
 Ма говори прелијепа Мара:
 „Не фала ти, челебија Јово!
 „Ја сам млада, дворићу се сама,
 „Нег' тако ти здраво глава била!
 „Немој мене зимовати' у мајке.“

Баћа

Тако смо га сви звали. Можда је имао и крштено име, не знам; али што знам то је, да га нико другим именом није звао.

Ала то беше људина, као гром! Кад га видиш шором чинити се као да иде онај велики храст што је пред црквом.

Јак ти је био, пусник, као земља. Што год докопа у руке, то здружи у млево. Сећам се једанпут, баш на Ускрс подолазили људи цркви, па после свете службе, засели по соврама, поздрављају један другога и туцају се шареним јајцима, ту и Баћа. Па се некако додеси те његово јајце разби свачије с ким се год туцао. Стали људи па се крсте од чуда, а неки погледајући га завидљиво, повикаше:

- То је наливак!
- Није — вели Баћа;
- Онда је морско!
- Није.
- Онда је црвено-
- Није
- Па какво је!

Кокошије! — рече он, а сав се натупштио. — Није га заиста кобила снела! Ево па види!

И пружи јајце, а оно пође од руке до руке. Људи га огледају о зубе и одмахују главама, чудећи се толикој тврдоћи. Њему дође нешто криво.

Шта се чудите ваздан, Дај овамо то јајце. Дадосе му. Он га узме онако уздуж; стави му врх под палац, а шоду на кажи прст, па рече:

— Кладим се: да ћу га овако разбити!

Не можеш!

Јајце прште

После то сви кушаше, али — узалуд.

Срцем је био добричина. Заишти му шта хоћеш, даће ти крвљу испод грла да се напојиш. Ако нема а види да си потребит, оде и узајми, само да ти помогне.

Па опет — поред свега тога — нарав му није ваљала ни две паре. Убојица је, брате и налетан до зла Бога! Ништа ти му лакше није било него приметити кавгу. Видиш га, лепо разговара с човеком, док тек одједанпут пукне шамар.

Због чега је био такав, Бог ће га знати! Биће свакојако да попа има право кад оно рече:

Ватра и вода добре су слуга а зли господари.

Ко другога јаму коња сам у њу њада.

— Нема свога болећег! нема се за кога чувати, па му је свеједно.

А то ће и бити. Никога на свету није имао. Сав као курјак. Шта му и шта пута дође те се свије око кога било. те дирњи и ради само да би имао ским реч проговорити. Сељаци су то волели. Нема куће које се не обрадује кад јој Баћа праг прекорачи.

Али та његова мирноћа не траје дуго. Првих је дана и весео и шали се и разговара, и ради; али дан по дан, а он све озбиљнији и натмуренији док не заћути. Тада баца рад оде својој кућици затвори се и спава по вас цели дан. Нека Бог сваког сачува да му штогод тада рекне јер онда је све свршено. Мора бити крвавих глава...

У селу су знали то, па га онда нико и не дира; а он кад види да се од њега сви склањају дуне и оде у друго село и после чујемо: „Побио се Баћа с тим и тим: убио душу у њему“ или; Ала измлатише синоћ Баћу; размрסקали му главу, мозак се види!“

Кад га то све пређе, одлежи мало апсе, или одлежи од убоја, па опет лепо.

Једнога пролетњег дана враћао се он кући са свога тумарања. Време се улешавало; пут се „прошибао“ па мекан а нема блата; небом се гењају бели облачићи као јагањци по пољани; трава почела освајати, буја и расте; куд погледаш само зеленило, чисто модро и све крепко и свеже; а онај ваздух само надима груди, и подиже те, те се осећаш лак као перо...

Иде Баћа лагано, диго главу, распучио прса, гуњ пребацио преко левог рамена, па слуша како птице певају. Кад би на сеоским вратницама, он застаде. Чу неку вриску и стаде се окретати на све стране. Али не види никога. Међутим вриска не престајаше.

— Ама где је то? — Рече он па скрену са пута па пође јендеку одакле се вриска чула.

Кад приђе јенденку имао је шта и видети. Мало детенце повијено у поленке. лежи на голој земљи. Сунце му упрало у лице те дошло црвено као обарена рачија леђа. Њему би некако чудно око срца.

— Ко би душман да овог црва овде остави — узвикну

Па сиђе у јендек и диже детенце те га пренесе преко пута у хлад. Ту седе, дете метну на крило очекујући да ће му ко доћи.

Али не дође нико. Међутим дете је непрестано врискало Он му попусти мало руке, а оно сирото одмах стрпа прстиће у уста и поче сисати.

Јаднице? Гладно је! — Рече Баћа и опет се окрете око себе. — Нема никога!... Да није...

И што се више мислио све му беше јасније да је овај црв и бачен ту да умре.

Их! Да ми је да знам ко је! — цикну он и стеже песнице.

Онда опет седе крај детета.

— Шта ћу сад с њим?... Како би било, да га узмем к себи?... Ама да ли је оно крштено?... Најбоље ће бити да ја њега узмем, па да идем попи. Он ће знати најбоље је ли кога скоро крстио.

И узе дете на руку као повесмо па се диже поповој кући. С капије довикну попа. — Јеси ти Баћа? — Упита попа прилазећи. „Ја, попо“.

Шта ти је то? Упита попа забезекнувши се.

Дете, попо.

— Откуд ти!

Нађох га овамо, у потесу.

А чије је?

— Ко би то знао, чекао сам више од два сата, неће ли се ко јавити па — ништа.

Је ли мушко или женско?

Не знам.

Дај га овамо.

Баћа унесе у двориште. Развише — мушкарчић. Чујеш попо рече он — Ја нешто не знам, али како би било да ми ово дете крстимо?

А можда је крштено, Баћа.

Јеси ли ти кога скоро крстио?

Ја нисам али можда је из другог села. Да ми њега крстимо, попо. Грехота је. Може бити да није крштено па, може умрети. Неће бити наш грех.

Попа пристаде. Одоше у цркву и крстише га, Баћа је кумовао и ладоше му име Ненад. Кад изиђоше из цркве упита га попа: Куд ћеш сад с њим? — Кући рече Баћа. Ко ме? Има онде Симинова снаха мало, па нека га простићеш, задоји а већ ја ћу Сими одрадити. — И оде с дететом.

О, ва им' Оца и Сина и светога Духа! Шта се учини од човека! Ни онај Баћа ни дај Боже! Паде на рад као пчела на цвет па главе не диже. Више ти тај Соко не иде у скитњу. У дугу дану је у послу, а кад приседне да уја, он се примакне колевки коју је сам одељао па гледа дете.

Ето да није било божје воље, да се ја нађем, оно би, јаднице још онога дана умрло. А то би била грдна штета! Гледај ти само како је не буди урока напредно! Е сад у селу као у селу: почеше мало зуцкати. Није онако! Сви смо ми знали да Баћа не трчи за женама него су му се смејали кад виде како носа дете. Не приличи му! Држи га у рукама као неки залагај. — Напослетку увиде и сам да без жен-

скога чељадета не може дете надгледати. За то дозво једнога дана Стану, удовицу покојноги Петра Џеве.

Чујеш Стано.

Шта Баћо?

Ти си сама, Дођи мени па гледај оно моје кумче. — Стана сирота жена једва дочека и онога часа усели му у кућу. Кад се то сазнаде — а то се, Богами сазнаде одмах — пође свакојака реч по селу. — Знам, били смо баш пред судницом, „на заповести.“ Стојимо и чекамо кмета да изађе на доклат и да нам рекне зашто нас је звао. Док ето ти, Војислава Игњатовића пијана, од некуд из села па оп — цупа пред судницу. Баћа стоји крај плота и ћути, као што је и свакад а он — па њему: Шта радиш баћо? Хвала Богу. — Како ти је снаша? Баћа га погледа мрко. Каква снаша?

Па твоја Стана! Истина ниси се венчао, али све једно!

Баћа диже песницу Ми већ ожалисмо Војислава. Али за дивно чудо, Баћа спусти руку њему на раме и рече мирно, и ако му рибићи на образима играју.

Добро је, хвала Богу!

Па се окрете од суднице и оде кући. Наумио беше да Стану отера, али кад дође кући и виде детенце како се смешка у њеним рукама, он рече:

Иди један час обуци се! Дај мени дете. Она послуша. За неколико тренутка била је обучена.

Је ли, Стано.

Шта, Баћа?

Хоћеш ти гледати ово дете?

Хоћу, Баћо.

Онда хајдемо попи. . . Него, ја те а не питах; би ли ти пошла за ме? — Она само саже главу и пође с њим.

Веруј Богу, да је од тада Баћа питом као јагње. Право рече једном попу: Море људи! Деца питоме душу човеку! Оне мале ручице јаче су од највеће војске, Оне разруше највећи град -- вољу човека.

Ј. Веселиновић

НАРОДНА ПОСЛОВИЦА

Ако човек не штеди сврх вреће,
залуду штеди, кад дође до дна.

Поморавско село бојкотовало кафану и присилило је да ликвидира, само зато да би сељаци у овој кризи могли трезвено да напредују

Село Дубока код Јагодине, то је село по своме духу, животу и покрету прави тип села каква је некада Јанко Веселиновић описивао. Највећа забава сеоских жена и девојака су и данас прела и села. Та села се приређују сваке вечери на раскрсницама сеоским, где се ложи ватра. Око ватре се окупљају жене и девојке и преду до неко доба ноћи. То су сеоске седељке. По целу ноћ се разлеже песма девојака кроз село. Момци се надпевавају. Веселе је такво да човек зажели да је стално међу овим људима. Све у селу Дубокој је природно и остало од старине, остатак оних сретних времена која многи жале да се врате. Школовани Дубочани, мушкарци и женскиње, као да не желе да поремете те лепе особине и начин живота њихових сељака, и не покушавају да нешто ново и извештачено унесе. Народ учи само ономе што им је од користи. Мушкарци пошто немају кафане у селу, кад сврше свакодневне послове по навизи се редовно искупљају у огромном броју пред задругом на средини села, и воде разговоре до неко доба ноћи. Тога у другим селима нигде нема. Свако питање претресу и заједнички расправе. Само се у политици не слажу. Ту мисли сваки за себе. Али све друге послове обављају заједнички и сложно. Тако је и разумљиво да у Дубокој мора бити напретка. Најзанимљивије је, свакако што је ово једино наше село без кафане. Она не постоји. Сељаци су је искључили, нису ишли у њу, и тако је она сама по себи морала да буде затворена, јер су се уверили да трезвеност дозвољава да свако дође до речи, и да свако добије право да мисли како ко хоће. Школована Дубочка омладина је пристизала из године у годину. Утицај и стечено знање у школи пренела је ова омладина и на народ. Желела је да га духовно препороди кад већ не може одједном и материјално. Све што им је било могуће учинила је. Постепено су уводили у један рационални начин живота. Хигијена је заузела прво место у сеоским домовима. Ако се није могла подићи нова кућа, оно је стара одржавана бар чисто. Постепено и стара школа замењена је новом, модерно уређеном, хигијенском. Школу су подигли

Лејла реч гвоздена враћа ошвара.

Лејла реч на далеко се чује, а хрђава још на даље.

сељаци о своме трошку, без ичије помоћи. За овим је основана књижница, па читаоница, позоришна и певачка дружина. У овим пословима били су покретачи учитељи, који су повремено служили у Дубоци. Данас Дубочани, расправљају сва питања која задиру у њихов живот, и расправљају стручно. Оно што не знају — питају. Учитељи им се нарочито радо одазивају, дају објашњење и савете. Сада се нарочито сељаци интересују за питање рационалне обраде земље. У томе се просто такмиче. Такмиче се ко ће имати боља кола или коње, направити лепшу кућу и обрадити на време њиву, подићи виноград, запатити стоку и живину. И напредују брзо, и поред кризе. У Дубокој нема великих богаташа, сем двојице. Највише је средњих сељака. То су људи са десетак хектара земље која им донесе разноврсне плодове. Напредак је видно последица трезвености, прихватања корисних савета и међусобне утакмице. Сељаци су увидели да сиромаштво долази највише због парчања задруга. Свако жели да буде самосталан и независан домаћин, издвајају се из матице, али већи се добро држе и боље напредују. И сељаци почињу да чувају задруге.

Последња киша, која је пала пред Св. Илију на дубочки атар, обрадовала је цео народ у околини. Како се код цркве Светог Апостола Јакоба тога дана одржава велики сабор, то је ове године дочекан још радосније, и био боље посећен. Прво коло на сабору повео је дубочки учитељ, за овим се ређала кола у црквеној порти. „Коло радости“ развило се зато што је киша задовољила сељаке. И десило се оно што се овде иначе не дешава: због те кише радосни сељаци су мало пили и веселили се и стално певали:

Нећу пити више

Ово је због кише.

Зна Св. Илија шта ради! — Зато ми пророка Илију и слаavimo. У колу влада шаренило. Мешавина момака и девојака са разних страна. Дубочанке имају најлепшу народну ношњу. Све је чисто и лепо, али без луксуза. Коло се вије, свирају и играју. А песме, зна се, све оне, давне и лепе.

С. М.

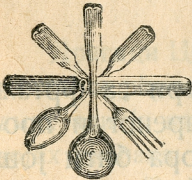
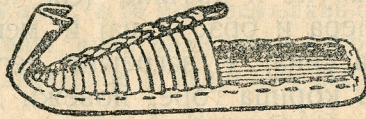

Ко рано рани две среће граби.

Што можеш да урадиш данас не остављај за сутра.

Мода је затра

Велика је несрећа по наше село што се и тамо увлачи мода. Данас је ретко видети по неким крајевима, у нашем селу, народну ношњу, коју је опрела, и откала, и спремила наша жена и девојка на селу. Тржи се куповно, па и ако је скупо и слабо. Криви су ту много родитељи — домаћини, не треба да дозволе да им женска чељад пођу за модом. Ако си разуман човек, биће ти лако, твоје ће бити старије, и у твоју кућу неће се унети којекакве крпе и друге памучне ствари. Ваше кћери нека саме уреде и оперу вуну, лан и конопљу, па и свилу, ако су равиле свилену бубу. Све то нека саме оснују и откају. Исто тако и памук нека саме откају. И од тога нека кроје себи одело. То ће им одело бити много лепше и трајније, него оно куповно. Оне треба да се диче својим оделом које су својим рукама израдиле, а није за то отишла њива и ливада у туђе руке. Па и кад се буду удавале свако ће пре потрчати по разумну, вредну и добру домаћицу него ли по накинђурену помодарку. Тешко оној кући у којој помодарка господари.

НАША КУХИЊА

Свака домаћица треба да спреми зимницу. Исхрана у кући зависи од знања домаћице. Све ученице које су свршиле домаћичку школу спремиће поред пасуља, кромпира, лука, паприке и купуса још и доста разног пекмеза. У селу се може оставити одличан пекмез јер

Пази на ред и чистоћу

јер од тога зависи твоје здравље.

у селу скоро свака кућа има дивног воћа и може најбоље воће да одвоји за слатко, компот и пекмез. Компот није луксуз, него треба да се остави за болесника ако се недај Боже деси да неко у кући оболи теже. Нарочито је добар пекмез од мешаног воћа.

Сад ћу вам показати како се кува пекмез од диње, јабука и крушака заједно.

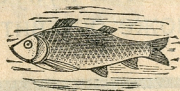
Пекмез од диња, јабука и крушака заједно (мармелада)

Спреси 1 добру церовачу дињу, 2 кг. јабука и 2 кг. крушака, 1 кг. шећера.

Дињу ољушти и очисти од семена и протри је кроз ђевђир, јабуке ољушти и очисти од семена, исеци на танке листове и метни да се кува са шољицом воде и једнако мешај док не одмекне исто тако ради и са крушкама и њих протри кроз ђевђир сад све помешај — дињу, јабуке и крушке (све протрвено) додај једну килу шећера и брзо кувај и мешај, кад отпада од кашике онла сипај у загрејане тегле или ћупове, кад се ухватила корица горе, повежи добро бешиком или дунстпапиром. Овај је пекмез врло хранљив и укусан.

Погачице са кромпиром

Узми $\frac{1}{4}$ (фртаљ киле) масла и натри са фртаљ киле брашна, сад додај фртаљ киле обареног и протрвеног кромпира кроз сито, кромпир мора бити још врућ, смеси тесто са 5 жуманаца и два беланцета, кад си тесто добро израдила развијај и превијај три пута. Вади од теста округле погачице а горе их помажи жуманцетом, можеш посути и мало соли ако волиш.

Поштуј своје другарице млађе и старије
ако мислиш да и оне то чине према теби.

НАША ПОШТА

Скопље 6-VI-1935

Драга и мила Госпођице.

Примите искрен поздрав од ваше Иванке из Скопља, и молим да ми пишете како је сад у нашој лепој школи, жалим што се не можемо више тамо вратити, јер нас наша школа увела у добар живот. Молим г-це да ово прочитате новим ученицама: Драге моје непознате сестрице, слушајте науку што вам предају наставнице и господ. доктор све вам то треба за ваш живот, а ти моја земљакињо Љубице труди се много јер ти знаш како овде живи народ па после и ти да поучиш твоје другарице у селу. Све вас поздравља.

Иванка Анђелковић
ученица из I течаја 1929 год.
удата и имам ћерку

Драгици Црнотравки, шта је стобом драга моја Драгице? што си се ућутала, ти си раније писала и ја сам ти писала одмах али ја на писмо нисам добила одговор. Како ти код твојих укаћана пролазиш са твојим знањем, пиши ми томе интересује. Ти си вредна и верујем да си много урадила. Поздрави све твоје и деду кад му пишеш. Тебе грли твоја

Д. Л.

Цвети Цицвићевић, Призрен. — Шта је Цвето с тобом да се ниси удала, или и ти спремаш дарове, да знаш Цвето како сад лепе радове имамо, знам да би ти све то макар и ноћу почела, јер ти си била врло вредна за ручне радове. Пиши, немој нас заборавити. Све твоје и тебе срдачно поздравља

Д. Л.

Жабар-Брчко 19-8-1935

Баш сам данас дошла у Брчко те сам рада да вам се јавим па ваљда и ви мене нећете заборавити. Како су ученице и учитељице много ме све занима. Пишите ми све опширно Сви вас моји поздрављају и љуби вам руке ваша захвална

Даринка Стојчевић

Книн 12 8-1935

Драга и мила Госпођице,

Дајем вам знати да сам хвала Богу добро и здраво и вама желим од Бога добро здравље. Драга г-це код нас је био на Косову велики сабор и долазио је Њ. Св. Патријарх. Г-ђа Боглић је свима нама ученицама које смо свршиле домаћ. школу Краљев. фонда јавила да ћемо са њоме ићи Њ. Светости. И ја сам за то славље умесила славски колач и био је врло леп. А наше радости и веселја кад нас је г-ђа Боглић претставила Њ. Св. Патријарху и даровао нам је златан крижић. Драга г-це Њ. Св. је рекао да ће доћи у нашу школу да има велику жељу да види ученице сељанке. После свечаности биле смо код наше драге Стане Смиљанић лепо смо се провеле и послаћемо вам слику, јер смо се са г-ђом Боглић сликале. Код г-ђе идем често јер их сматрам као моје родитеље, јер ме увек на добро уче. Драга г-ђо код нас је велика врућина, нема кише. А што нам се Борика ућутала, сигурно зато што се удала. Драга г-це молим вас да ово штампате у Сељанци. Види Фолмајер. Драга Видо примила сам твоје писмо и карту и све сам те разумела да је твоја сестра пролазила кроз Книн и да је чекала на станици са јутарњим возом. Ја сам ишла на станицу и све сам спремила за тебе пакетић, али ја је нисам могла познати, што није држала у руци неко цвеће па би је ја тако познала. Пошљи ми ти твоју тачну адресу, прими поздрав од твоје секе Маше. Драга моја Милице Томашевић. Примила сам и твоја два писма па сам све разумели, ја сам све чекала да ми Вида пише па да обадвема пошаљем једну дописну. Ја сам све спре-

*Није благо ни сребро ни злато
већ је благо што је срцу драго*

мила и једног дана послаћу вам. Много те поздравља твоја сека Маша.

Драге моје непознате другарице да и вама напишем неколико речи и да вас упитам како сте и јесте ли добро. Желим вам да добро испит положите а растајање биће много тешко онда ће вас срце заболети. Драге моје далматинке немојте да обрукате нашу далмацију, будите вредне и послушне. Сад збогом моје миле секе и желим одговор. Драга г-це поздравите г. доктора, г-ђу Секу, Маша Сунајко. Моји вас све поздрављају а вама љуби руке ваша ћерка Маша.

Копанице — Босна

Драга и мила Госпођице

Много и много је прошло времена како вам се нисам јавила, али то није знак да сам вас заборавила. Ви знате како је у селу, да преко лета има много рада. Ја сам Богу хвала добро и здраво, као и моји укућани, ја вама желим добро од Бога и срца мога. Драга г-це имате ли нове мустре за рад, еј мили Боже да ми је сад провирити шта радите са вашом дјечицом мислим да су другарице већ доста нарадиле. Ја себи све сама радим, везем кошуље, кецеље и мараме, сад се поносим са својом народном ношњом јер где год дођем на сабор, сваком очи остају на мени, јер немам ништа фабрично него све мојом руком нарађена. Свако ми каже, е девојко алал ти вера по теби се види и познаје да си прошла кроз добру школу. Била сам код Госпаве и Руже код њихових кућа. Примите много поздрава од мојих, поздравите г. доктора као оца, Госпођу и Секицу моју и све редом другарице. Љуби вам руке ваша ћерка Анђела Ристанић

Лепница 9 8 935

Многопоштована Госпођице

Пре свега вас молим да ми опростите што вам дуго нисам писала. Драга Мајко немојте мислити да сам ја вас заборавила. Никад ја ваше савете и поуке не могу заборавити. Сад драга г-це да вам јавим и да се похвалим да сам моју башчу лепо уредила и доста сам свега насејала и посадила па ћу ако Бог да, да спремам зимницу као у нашој

драгој школи, која ми је увек на памет и никад не могу заборавити што смо за оно кратко време научиле. Од ручно рада израдила сам 3 жакетића за децу и све ми стално доносе у селу да их покажем како се ради, а ја сад немам времена јер сам више у пољу, јер знате како је сад код нас у селу. Молим ви г-це пишите ми да чујем шта радите. Примите велики поздрав од моје маме и тате, поздравите г. Доктора, Госпођу и Секу као и Г. Рибара. Љуби вам руку ваша захвална ученица Госпава Петровић.

Госпођице цветићу од руже
Пошаљете ми пола ваше душе
Ја ћу вама пола срца свога
Нек не живи једно без другога.

Благојки Чараџић — Довезенце — Чусинова. Е. Благојко ти си нас заборавила, а да знаш како те често спомињемо због разбоја, чим се жице покидају, и кад смо снивали памуке за основу. Увек сам рекао нема ништа без моје Благојке. Све вас поздравља Д. Л.

Мила моја Барице, биле су све ученице са Госпођом Секом и учитељем на гробу твога брата, однеле су цвеће и очистиле гроб. Како си ми ти добра моја Барице. Молим те пиши ми да ли је г-ца Власта још у Бисагу. Хоћу да јој пишем, али не знам да ли је тамо. Све твоје и тебе срдачно поздравља.

Д. Л.

Сад ћу да завршим са писањем па што вели наша Јелица из Јелашнице. Писала бих ал' не могу више много ми се руке заморише. Зелен бор молим одговор

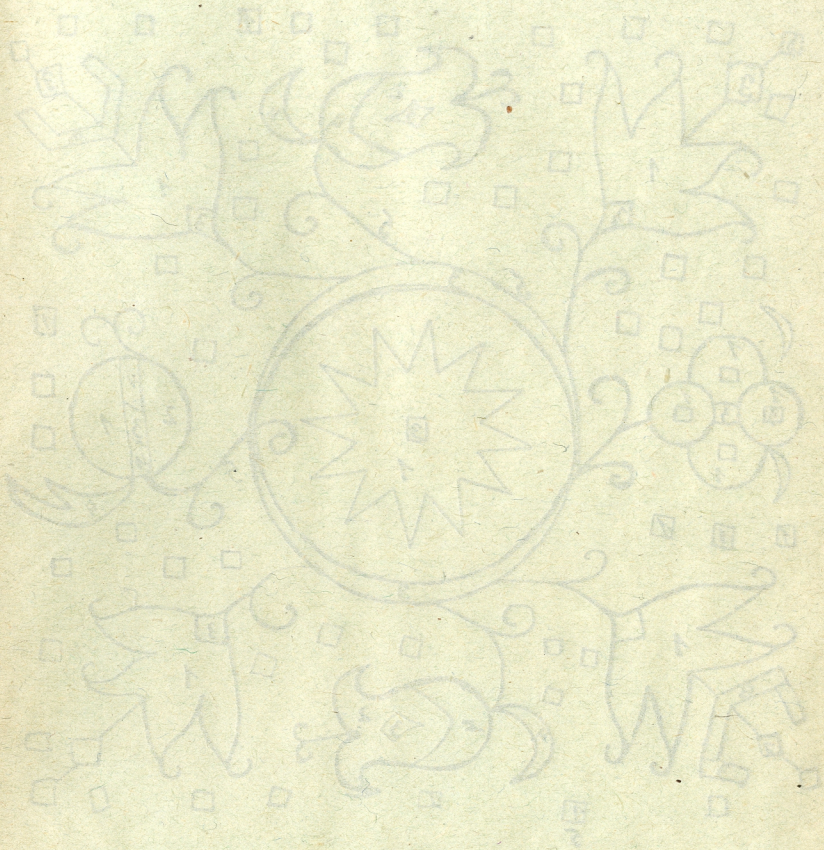
Д. Лацковић

Јеси ли послала прејилаћу за лист. Ако ниси, учини то одмах. Лист је селу намењен, зашто водише рачуна о њему, да не пројадне, јер се штампа листа њлаћа гоштовим новцем, и зашто од вас зависи хоће ли лист излазити.

Одговорни уредник: Даринка Лацковић, Милоша Великог 46, Београд
Штампарја „Скерлић“, Милана К. Цветановића — Београд Кр. Наталије бр. 12 — Тел. 20-732

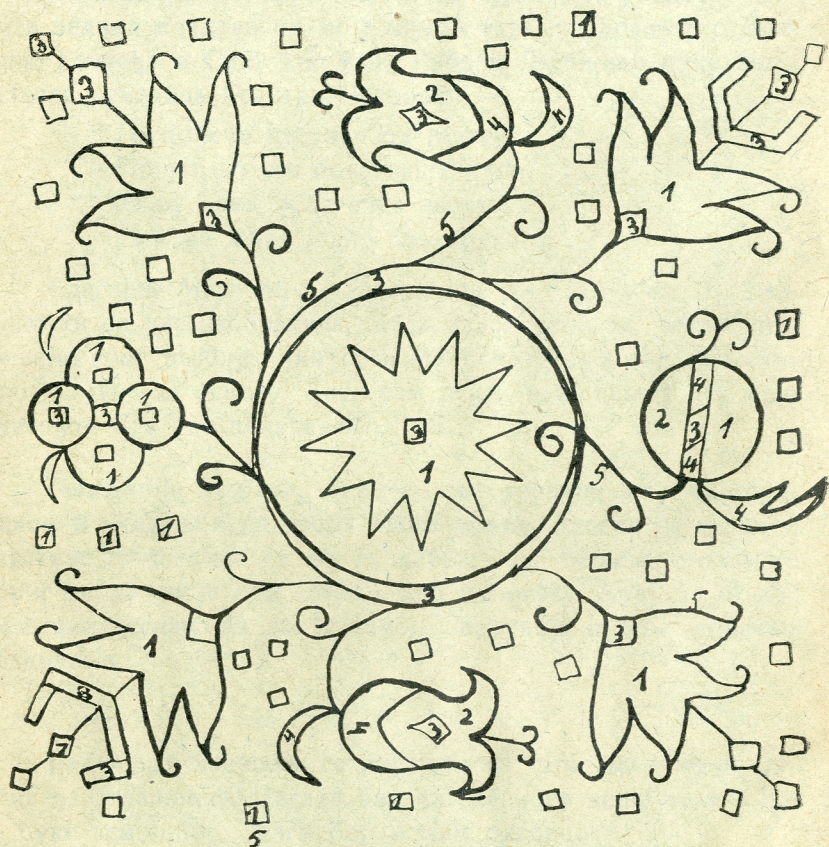
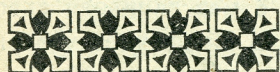

КОЛОДКА ИГРА
ИЗДАНИЕ 1954
МОСКВА

Игра 1. Январь — год 2. Январь — год 3. Январь — год 4. Январь — год 5. Январь — год 6. Январь — год 7. Январь — год 8. Январь — год 9. Январь — год 10. Январь — год 11. Январь — год 12. Январь — год

КОСОВСКА ШАРА

Број 1 црвено — број 2 плаво — број 3 жуто —
број 4 зелено — број 5 црно